

Štirje črni krokarčki in en albin

"Kraak, Kreek, Kriiik, Krook, Kruuk," je že tretjič – a prvič nekoliko obupano – zakrakala krokarska mati Kraka. Uh, kako se je jezila na svojih pet otrok, ki jih nikoli ni bilo tam, kjer bi po njenem morali biti! Zaskrbljeno je krožila po nebu nad Pravljičarijo in buljila na vse strani, da bi ugledala neubogljivo mularijo.

"Kraaak, vsaj ti se prikaži, saj si vendar najstarejši," je vpila med letom. Vendar je vsepovsod, zavita v rahle megllice, še naprej vladala gluha tišina, obešena pod vlažen svod zimskega neba.

Če samo pomislim, kako ljubki so se prikazali iz tistih modrozelenih jajčk s temnimi lisami. Povsem goli in nebogljeni, v vsem prepuščeni meni in svojemu očku. Živalski bogovi mu podarite večni mir in pokoj. Kakšna škoda, da nas je moral tako zgodaj zapustiti! Če bi ostal živ, bi me otroci najbrž bolj ubogali, je razmišljala ovdovela krokarka med iskanjem svojih malčkov.

Sedem jajčk je Kraka zvalila spomladi, tam med triglavskim skalovjem v bližini ruševin nekdanje utrdbe Morbegna. Iz dveh se ni prikazal nihče, zato sta se mlada starša pač sprijaznila s petimi ptički mladički. Kar sploh ni bilo malo, saj so sosedovi povili le tri. Ampak bolj ko so njeni ljubljene odraščali, drznejši so postajali in manj so jo ubogali, zato ji v tistem času ni bilo z rožicami postlano. Vseeno pa jih je, kot pač skoraj vsaka mati, imela strašansko rada. Štirje so bili natančno takšni, kakršni naj bi bili običajni krokarji. Od glave do peta se je modro svetlikalo njihovo gladko črno perje in kot oglje temni kljuni so bili zašiljeni natanko po krokarskih predpisih. Peti mladič Kruk pa se je izkazal za zelo posebnega. Ste že kdaj slišali za abina? No, Kruk je bil albin. Namesto črnih peres je iz njegove kože poganjalo samo belo perje. Belo kot pšenična moka, puhasto kot prvi sneg in mehko kot ovčje krzno. Vsi so se ji posmehovali, da je bolj kot krokarju podoben polarni sovi! Njo pa je, bolj kot opravljeni jeziki, skrbel sinov tako silno plahi in občutljivi značaj. Njegovi bratje so venomer tičali skupaj; igrali so se zabavne igre, se lovili po širnem nebu, skupaj so se učili krakati in tudi iskati

hrano, on pa je najraje ostajal sam, ujet v svoj strah. Ni čudno, da so pogosto kar pozabili nanj. Le kam se je spet potuhnili? Da se le ne bi izgubil, je premelevala njegova mama in glasno zavreščala: "Kra, kra, kra, je kdo videl mojega Kruukaaa?" Vse bolj živčno je prhutala s krili in jadrala nad gorskimi vrhovi.

Mraz pa je, mraz!

Brrr, mraz! Gospodična se je še zadnjič v tistem letu pojavila v zadnji dolini pod Triglavom. "Uf, kako je hladno," je vzkliknila in pohitela naravnost k mrzli peči v ledeni hiši, s kurišča odstranila pepel, ki jo je čakal še od jeseni, naložila trske in brž zanetila ogenj. Ta se je sprva kar ognjevito zasukal, potem pa ga je začel dušiti mrzel dimnik. Peč je napolnil dim, ki se je splazil tudi v izbo. Le svež zrak, ki se je usipal skozi vsa tri na stežaj odprta okna, ga je pregnal na plano, da so zlagoma le vzplamteli zublji. Drva so začela ogrevati peč, ta je svojo toploto prelivala v sobo in po nekaj urah se je hiška toliko ogrela, da je postala že skoraj prijetno topla.

"O, danes je pa še bolj mraz kot včeraj," je gospodična vzkliknila naslednje jutro. Ko je prestopila hišni prag, je vanjo butnil svež gorski zrak. Planinski vrhovi so se šopirili v oranžni jutranji zarji in žareli od ponosa, saj se je risal sončen dan. Toda v zadnjo dolino pod Triglavom sončni žarki niso zmogli poti, saj so že jeseni opešali in se začeli plaziti za gorami. Zdaj, ko je v deželi zavladala zima, so se hulili tako daleč za hribi, da si jih ob pogledu na vedro nebo lahko le zaslutil. Prav zato je v dolino še bolj pritiskal mraz. Vlago je ponoči oblačil v slano, ta pa je pobelila travnike, skale, smreke in kostanj pred hiško. Dixie se je grela pred toplo pečjo, gospodična je skozi vlažno jutro stopila v drvarnico.

Tudi vodo bo treba prinesiti, je razmišljala med nabiranjem drv. S polno košaro polen se je podvzala nazaj, pograbila vedri v kopalnici, odhitela k potoku in jadrno zajela ledeno mrzlo vodo. Potem si je pri peči pogrela premrle dlani in obula tople volnene *fuzojkline*, debele, ročno spletene nogavice iz grobe ovčje volne, ki ji jih je poleti podarila Viktorjeva mama Mica. Hitro so jo spravile v dobro voljo s svojo toploto.

Kje pa je peti?

Kra, kra, kraaa, se je usulo izpod zbujenega neba. Krakanje je pospremlilo prhutanje črnih peruti, da je v dotlej tihem ozračju glasno završalo. Osem peruti štirih mladih krokarjev je razbijalo gorsko tišino. Krak, Krek, Krik in Krok so brezskrbno frlali po svobodnem nebu. Ker niso marali mraza, je vsakemu okoli vratu vihral pisan šal živih barv. Lovili so se in prehitevali drug drugega, enkrat z desne, drugič z leve. Krok, ki ni mogel obrzdati svoje nagajivosti, je Kreka mimoletič šavnisl v bedro. Prvemu se je zdelo hecno, najstarejšemu bratu pa ne, zato je v opozorilo ostro kljunil v Krokovo perut. "Au, au, au, to boliiiiii," se je pritožil, in še preden je Krak izpustil njegovo perut, je sam izpustil bratovo bedro. Po tem krokarskem ravsu so mladi srboriteži vse glasneje krakali in se tako glasno pritoževali, da jih je bilo slišati v hiško. "Glej glej, štirje črni glasni krokarji. Le kakšne vesti mi prinašajo?" se je začudila gospodična, ko je skupaj s psičko pritekla iz hiške.

"Hej, hov hov, kaj se pa vi derete? A je kaj narobe?" je radovedila Dixie.

"Kra, kra, kra, ja, ja, je narobe, je. Neznansko se dolgočasimo, pa zganjamo norčije, novic pa ne prinašamo, saj nismo pismonoše," ji je odkrakil Krek.

"Malo lačni smo," je dodal Krik in razložil, da Lojza že cel teden ni bilo gor pod Triglav, kjer ima svoj bivak.

"Hov, hov, vem, vem. Se vedno ustavi pri nas, ko se vrača v dolino po hrano. Zadnjič je navrgel, da ga kar nekaj časa ne bo nazaj," je poznavalsko pripomnila Dixie.

"Dobro, da je pogosto med nami, saj nas nahranja, ko nam trda prede. Ampak zdaj je pod Triglavom že vse zasneženo, zato lahko do naslednje pomladi kar pozabimo nanj. Se bomo morali sami znajti, kakor bomo vedeli in znali. Upajmo, da bo vsaj kakšna mišja staruha poletela nad mavrico, nam pa prepustila svoje trupelce, ali pa kakšen postarani polh. Tudi tvoj sosed je že zapahnil duri svojega hlevčka in pobegnil v mesto. Tu v divjini še živali pozimi težko preživimo," je tako zavzeto razpredal Kruk, da se je kar zamislil samemu sebi.

"Hov, hov. Zakaj si tudi vi ne omislite kakšne gospodične, da bi skrbela za vas, kot moja zame?" "Kra kra, to pa ne gre. Mi smo vendar divje živali, nikoli se ne bi pustili udomaćiti," je užaljeno navrgel Krik.

"Ampak, vau vau, ko pa je tako udobno."

"Udobno že, udobno, vendar si za vedno ujet. Mi pa hočemo živeti pod svobodnim planinskim soncem," so enoglasno zakrakali štirje krokarji, še krepkeje zamahnili s krili in vreščec odprhotali gozdu naproti.

Dixie je malce zavidajoče zrla za njimi, preden je za gospodično ponižno stopila v toplo hiško.

"Hja, svoboda je res videti imenitna, a meni vseeno bolj prijata gospodičnina skrb in njen topli pogled," je pomislila, ko se je še zadnjič ozrla proti črnim ptičem visoko nad seboj.

"Hov, hov, kje je pa Kruk?"

Šele v tistem so štirje črni bratje opazili, da belega ni.

Bliskovito so se razkropili na vse štiri nebesne strani: Krak se je podal na sever, Krek je krenil na jug, Krik proti vzhodu in Krok zahodu naproti. Izurjeno so prečesavali vsako ped

Štirje črni krokarčki so se neznansko dolgočasili in zganjali norčije, pri tem pa niso opazili, da njihovega belega bratca ni nikjer.
Ilustracija Jernej Myint

pod seboj, belega bratca pa vseeno niso opazili. Zdelo se je, kot bi se puhasti albin pogreznil v zemljo.

Blažena samota

Kruk je medtem strašansko užival. Prvič v življenju je izkoristil svojo belino za prikrivanje. Že zjutraj se je mirno potuhnil v skalovju Kanjavca, opazujoč razigrane brate ob pripravah na polet v dolino. Varno skrit jih je gledal, oni pa sploh niso opazili, da manjka, in se čudil njemu tako tuji razposajenosti, saj je sam najbolj užival v miru in tišini. V peruti je vzel najnovejšo strokovno knjigo o krokarjih, jo približal svojim kratkovidnim očem in začel brati. Krokar, *Corvus corax*, je sorodnik vranov iz reda pevcov. Je vsejed, torej požre vse, kar najde, tudi mrhovino, semena, celo jagode, če ni drugega, meso pa seveda najraje ... Beli krokar se je tako vživel v branje, da sploh ni opazil, kako hitro teče čas.

"Tudi jaz spadam med največje ptiče pevice v Evropi, pa še roparji smo, zato mi res ni treba vseh teh strahov in plašnosti. Čas je za

spremembo," je slednjič čivknil in prvič brez zadrege pogumno stopil na plano. Šele tedaj je videl, da je v svojem zavetju preždel ves ljubi dan, saj se je že stemnilo. Pa kaj zato, saj je končno našel svoj pogum! Razprl je peruti in samozavestno kraknil: "Jaz sem beli krokar Kruk. Ponosen na svoje belo perje, pogumno zrem v zeleno cerje!" Potem je Kruk, ki je poleg poguma očitno odkril tudi rime, srečen odletel proti gnezdu. "Kraaa, kraaa, pa sem spet doma," je predirljivo zakrakal z grlenim glasom, ki je spominjal na človeški smeh.

"Oh, Kruk! Le kje si se izgubil, kaj si počel, si lačen, zaspan? Tako zelo nas je skrbelo zate. Vsi smo iskali te zaman, in to ves ljubi dan! No, samo da si živ in zdrav," se je v en glas ztilo vseh pet domačih kljunov.

"Pogumen, ponosen in samozavesten sem postal," se je za začetek pohvalil albin. Potem je mami in radovednim bratom brž zaupal, zakaj in kako je našel svoj pogum. Slednjič pa je obljubil, da bo naslednjič vsekakor povedal, kje bo. Kajti izginiti in se brez pojasnila potuhniti, niti krokarju ni v čast, mar ne!? ●